

for Landbruget, er, at man frembragte lettere Omsætningsforhold, bedre Kommunikationsforhold og lignende, og det er klart, at det kan gøres, uden at særlig store Udgifter paalægges Staten. Men jeg ser ikke rettere end, at Tilstanden i Øjeblikket er saaledes, at de Forsøg, som ere gjorte, blandt andet af den Gruppe, for hvilken det ærede Medlem fra Møen er Ordfører, ere ganske strandede paa den nuværende Regering. Saaledes hviler f. Eks. den Række af Jærnbaner, som i Fjor bleve foreslaaede, nu trygt oppe i Landstinget. Det viser sig altsaa, at der ikke er nogen Mulighed for at komme til et Resultat med den nuværende Regering. Den nuværende Regering forlanger Statslaan dertil, og det lader ikke til, at man fra den forhandlende Gruppens Side — som den behager at kalde sig — vil gaa med til Statslaan. Derpaa strandede Jærnbanerne i Fjor og paa, at der ikke kom noget Forlig, og det synes ikke i Øjeblikket, at der er megen Udsligt til et saadant; men det kunde jo tænkes, at Bevægelsen blev saa stærk, at den kunde true Regeringen til at gaa ind paa Jærnbaner, Havne o. s. v., hvad dertil hører, uden at paalægge dette Lands Indvaanere større Byrder, end man i Forvejen har. Men jeg vil sige, at det, der er fset under Finanslovens Behandling, nemlig at man har gjort Telegramtaksterne dyrere, er ikke noget Tegn paa, at man vil imødekomme Kravet om bedre Omsætnings- og Kommunikationsforhold; thi i saa Fald var det rimeligere at gaa ned efter med Telegramtaksterne end op efter. Det næste, man kunde tænke gjort for Landbruget af de forholdsvisse Smaaating, som dette Samfund kan gøre for den store Menneskeklasse, som overhovedet bærer Samfundet, er at lette Byrderne, lette Skatterne og lignende; men til min store Forbavselse hørte jeg det ærede Medlem fra Storeheddinge sige, at det, hvormed man kunde komme Agrarerne i Møde, var, at man gav dem ny Skatter; det tror jeg dog ikke, kan være Folketingets Standpunkt i denne Sag. Det forekommer mig, at Folketinget maa stille sig saaledes, at det siger, der er Skatter nok her i Landet, der er Penge nok i Statskassen, og der skal være Penge nok. Naar der spørges om, hvortil Pengene gaa, gaa de efter den nuværende Regerings Villie til uproduktive Udgifter, som bevirte, at man ikke kan komme til produktive Udgifter. Vi maa fra Agrarforeningens Side høre, hvad disse uproduktive Udgifter, som den vel har antydet, men ikke bestemt angivet, er for nogle. Hvis de med os andre vilde sige, at det var de militære Udgifter, kunde man begynde at faa en

Sammenhæng mellem Agrarforeningen og Folketingets Bestræbelser, og saa tror jeg ogsaa, at man derigennem vilde komme til den Anskuelse, som jeg har gjort gældende, at kun gennem Modstand mod det Regerings-system, som nu hersker her i Landet, vil man kunne imødekomme den Art Bestræbelser. For mig staar det saaledes, at man ved de Forslag, som vi tidligere have set her i Folketinget, søgte at lette Byrden, saaledes ved det agrariske Forsøg, som det ærede Medlem fra Røge (Alberti) gjorde, men som Landstinget nedfablede, og saaledes ved den Række af Forslag, som det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds har forelagt, og som han selv har betegnet som agrariske, af hvilke Forslag nogle synes mig ubetydelige, medens andre, saaledes Forslaget om Tilskud til Amtrepartitionsfondene, synes mig ret betydelige. Det, der betegnede disse Forslag, var, at man søgte at gøre Byrderne lettere for Befolkningen, søgte at komme Kommunerne i Møde ved at give dem Afslag i deres Byrder. Jeg gaar ud fra, at man ikke her i Tinget endnu er kommet til noget Resultat. Jeg ved ikke, hvorledes Finansudvalget vil stille sig til Forslaget om Amtrepartitionsfondene; men jeg haaber, det maa finde Tilslutning hos det; thi da var det anvist en Maade, hvorpaa man kunde lette Hartkornet uden samtidig dermed at paalægge ny Skatter. Min Stilling over for dette Forslag og Grunden, hvorfor jeg agter at stemme mod dets Overgang til anden Behandling, er altsaa for det første den, at jeg ikke vil være med til at give den nuværende Regering en ny Skat, som det forekommer mig, at Folketinget, hvis det vil fastholde sit gamle Standpunkt og vil føre en demokratisk og værdig Politisk, paa ingen Maade kan være med til. Og for det andet den, at til en Befolkning, som forlanger Vettelser — og det er jo det, Kravet lyder paa — er det dog det urimeligste paa Jorden at bevilge en saadan ny Skat. Dette vilde i og for sig være mig tilstrækkeligt til at stemme mod Lovforslaget, uden Hensyn til, hvad Loven indeholder.

Men naar jeg saa kommer til Lovforslagets Indhold, den Maade, hvorpaa Millionerne skulle bringes til Veje, saa staar jeg over for Brændevinsstaten, og den forekommer mig i den Grad slet motiveret, at ogsaa paa dette Punkt er det mig umuligt at indse, at der er nogen Grund til at give Regeringen, hvad den forlanger her. Jeg har hørt den ærede Finansminister nævne de Grunde, hvorfor han mener, man bør komme til en Brændevinsstat, og de kaldt i to Dele. For det første nævnte han Den-